

La Fundació Joan Miró de Barcelona mostra com el gravat influeix en la creació pictòrica mironiana, un efecte que també es dona en sentit contrari. Fins el 24 de setembre presenta l'exposició "Joan Miró. Obra gràfica".

Miró gràfic

La Fundació Joan Miró de Barcelona presenta l'exposició "Joan Miró. Obra gràfica", una selecció de gravats i litografies del seu fons propi que es pot visitar del 2 de juliol al 24 de setembre de 2013.

La mostra és una tria d'obra gràfica de Miró que repassa l'experimentació de l'artista en aquest camp entre els anys trenta i seixanta.

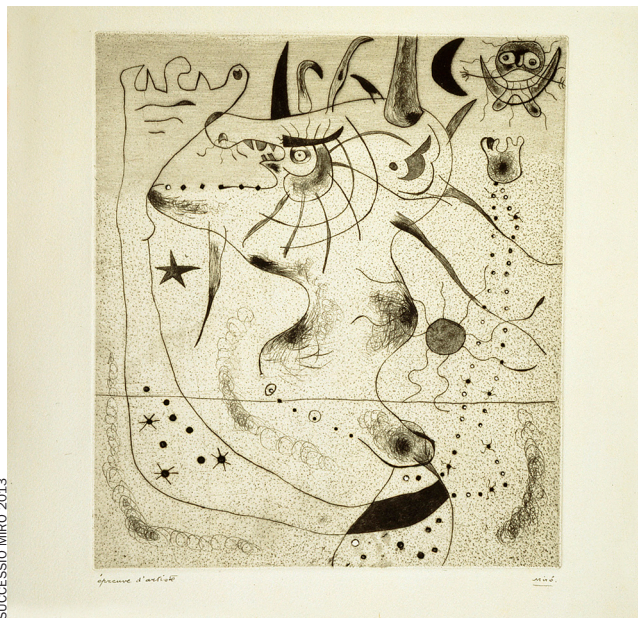
El recull de gravats i litografies es presenta en tres parts que expliquen cronològicament la transformació estilística i l'evolució tècnica de l'artista.

La selecció d'obra gràfica es completa amb la projecció a les sales d'una pel·lícula documental de Clovis Prévost, *Miró, lithographie d'une affiche*, que filma Miró treballant en diverses litografies al taller i a la impremta Arte de París. Les imatges, enregistrades a principi dels setanta, mostren amb detall el procés d'elaboració d'una litografia. "Joan Miró. Obra gràfica" aplega les diverses tècniques gràfiques per les quals Miró es va interessar entre les dècades dels trenta i els seixanta. S'hi exhibeixen sobretot litografies i gravats, amb variants com ara el burí, la punta seca, l'aiguafort o l'aiguatinta. L'exposició suggereix com la renovació del llenguatge de l'artista va acompanyada de l'evolució tècnica en l'obra gràfica exhibida. S'hi presenten un centenar d'obres, moltes d'elles pertanyents a sèries.

L'exposició, formada íntegrament per peces procedents del fons de la Funda-

ció, posa en relleu l'esperit d'experimentació de Miró. L'artista s'endinsa en l'obra gràfica quan ja és un pintor reconegut i ja ha experimentat l'largament amb materials molt diversos.

Tres etapes. Les obres exhibides mostren com el treball de Miró amb el gravat influeix en la seva creació pictòrica, un efecte que també es dona en sentit contrari. L'obra seleccionada

El despertar del gegant, 1938, punta seca.

es presenta en tres parts successives cronològicament.

La secció inicial mostra els primers gravats de Miró creats durant els anys trenta, coincidint amb la guerra civil espanyola i el seu autoexili a París. En aquesta primera etapa de contacte amb el gravat, Miró aprèn la tècnica al taller

del gravador Louis Marcoussis i comença a explorar l'ús del color mitjançant la combinació de dues planxes. Aquest tipus d'experimentació amb el color és present a l'exposició amb algunes composicions de la *Sèrie negra i vermella*.

La segona part de la mostra reuneix litografies i gravats de la segona meitat dels anys quaranta. El 1947 Miró resideix a Nova York durant gairebé un any per treballar en l'encàrrec d'una gran pintura mural a Cincinnati.

A partir del seu aprenentatge al taller de Hayter, l'artista perfecciona la tècnica i introdueix el color en l'obra gràfica de forma més extensa i evolucionada. L'obra presentada en aquesta secció mostra també la consolidació del llenguatge de signes i símbols que l'artista havia creat en l'etapa anterior.

Acabada la Segona Guerra Mundial, Miró reprèn el contacte amb Europa i, amb el suport del seu nou marxant Aimé Maeght, intensifica la producció d'obra gràfica i litogràfica.

Aquesta situació facilita el retrobament amb els seus amics poetes, els quals molt sovint li demanen que participi en la il·lustració de llibres de bibliòfil. Aquests intercanvis artístics influeixen en el llenguatge de la seva producció d'obra gràfica.

Els primers gravats de Miró són de 1933. Sempre hi va estar interessat. El 1947, durant el seu viatge a Nova York, va treballar durant un temps a l'Atelier 17 dirigit per Hayter, a través del qual va augmentar tots els seus coneixements sobre la calcografia. Durant aquests mesos a Nova York, va realitzar les planxes per a *Le Désesperanto*, un dels tres volums de què consta l'obra *L'antitête* de Tristan Tzara. Un any més tard, va col·laborar novament amb aquest autor en un nou llibre, *Parler seul*, fent 72 litografies a color.

A partir d'aquests treballs, va col·laborar en diverses publicacions de llibres de bibliòfil en les quals també participaven amics poetes. Breton ho féu a *Anthologie de l'humour noir* (1950) i *La clé des champs* (1953); René Char, a *Fête des arbres et du chasseur* (1948) i *A la santé du serpent* (1954); Michel

Sèrie III, 1952-1953, aiguafort i aiguatinta. Groc i verd, 1961, litografia.

Leiris a *Bagatelles végétales* (1956) i Paul Éluard, a *A toute épreuve* amb 80 xilografies realitzades en fusta de boix.

L'execució d'aquests treballs es va portar a terme entre els anys 1947 i 1958. Tanmateix, cinc anys més tard, a casa nostra realitzà cinc aiguaforts d'un llibre de bibliòfil cabdal pel nombre de complicitats va que suscitar: es tracta de *Cop de poma*, en el qual col·laborà Joan Brossa amb la idea i els textos; Antoni Tàpies, amb la coberta; Josep Maria Mestres Quadreny, amb una partitura; Moisès Vilellia amb una escultura-fermall; Aimé Maeght, amb la impressió de les imatges; Ricard Giralt Miracle, amb la dels textos; Enric Climent, amb la de la música; Joan Pol, amb el relligat i Joan Prats amb l'edició.

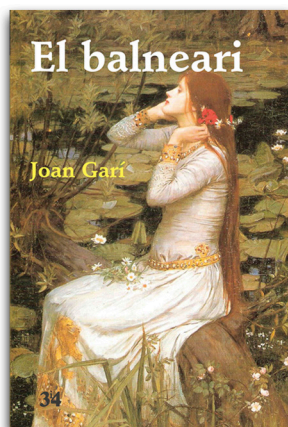
Entre el 9 de juny i el 27 de setembre de 1969 va fer una exposició individual, "Oeuvre gravé et lithographié", a la galeria Gèrald Cramer de Ginebra, i aquest mateix any s'exposà una gran retrospectiva d'obra gràfica al Pasadena Art Museum de Pasadena (Califòrnia).

La col·lecció de la Fundació Joan Miró comprèn més de 14.000 peces: 217 pintures, 178 escultures, 9 tèxtils, 4 ceràmiques, l'obra gràfica gairebé completa i vora 8.000 dibuixos. La major part d'aquest fons va ser Miró mateix qui els va donar a la Fundació. D'altres obres provenen de la col·lecció de Pilar Juncosa, esposa de l'artista, i de la col·lecció de Joan Prats, íntim amic de Miró i impulsor de la idea de crear la Fundació. Aquest fons s'ha vist incrementat amb les donacions posteriors de Marguerite

i Aimé Maeght, Pierre Matisse, Manuel de Muga, Josep Lluís Sert, Francesc Ferreras, Josep Royo, Gèrald Cramer i David Fernández Miró, nét de l'artista. Una part igualment estimable és la formada per les obres en concepte de dipòsit, provinents majoritàriament de membres de la família Miró i de la

Gallery K.AG, fundada per Kazumasa Katsuta. Cal destacar la recent incorporació (gener del 2010) d'un conjunt de 17 obres originals damunt paper provinents també de la família Miró i que s'exposen a l'octògon.

Feliu Vila

LECTURES PER A L'ESTIU

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a [Facebook](#) i [Twitter](#)

Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.com